

מסורת הש"ס

א) ועיניו לו: ועיניו...
ב) וזכיה ג. ע"פ. ט. (לעיל ט.)
ג. ועיניו ד. ונחיתס
ד. ג. (לעיל ט.) ועיניו.
ה) ועיניו ט. ועיניו.
ו) ועיניו ט. ועיניו.
ז) ועיניו ט. ועיניו.
ח) ועיניו ט. ועיניו.
ט) ועיניו ט. ועיניו.
י) ועיניו ט. ועיניו.

תורה אור השלם

1. כי יקח איש אשה ובעלה ויהיה אם לא תמצאן חן בעיניו כי יקח בה ערור דבר וקח בה וישלחה מבתו.

מוסף רש"י

שמו יבקע הנוד. קודם שפירש ממנו ועיניו ט. והוכרז עליו היה עתה ללא ליד הפרשה ופחה עגלים למפרע ועיניו ט. דכמלה כי מפרש לה לחזר וכן איכה למחזר כך דמשה שפחה ללחן כן כי ברירה דמשיקה כתיב הנה נמי דיעיה הויה משה קריאה שם וחילן עשה אכל כי נקב הער ולא יוכרר לה חרומה מינה מתי ט. ברירה איכה למחזר. הויה אפילו לנפק לא ללחן תחילה אחרי ועיניו ט. לכשיבקע. וכן דבריה. כלומר דלא משיקה לה וכוונתו דהויה וכוונתו דהויה טעין דכר לאוהי לומר דלא משיקה לה. ללא שפחה וכוונתו דהויה טעין דכר לאוהי לומר דלא משיקה לה. ללא שפחה וכוונתו דהויה טעין דכר לאוהי לומר דלא משיקה לה.

כל הגמ' פרק שלישי גיטין

לא רצה אינה מקודשת. דלא בעל אלא על תנאי ולא נמקיים וכי רצה מיהא מקודשת ואפי' דמשעת צעילה ספק רוצה ספק אינו רוצה אמרין הוכרז דמשעת צעילה הוה קידושין: טענים למפרע. שהרי לא הוכרזה התרומה מעולם: לכשיבקע. כשיבנה לידו כך ודאי טענים שמה אכל אין לחוש לכך דלא שפחה ליבקע: מרתני' הכופס טופסי גיטין. כסופר הוא וטול שכר ורוצה שיהו מוזמנין לו פעמים שאדם נא לשוכרו והוא טרוד בשטרות אחרים: לריך שיניה מקום האיש וכו'. שאם רוצה מגר בנייהם לא יאמר הרחי כותב כל הגמ' ובגמרא' מפרש טעמא: לריך שיניה מקום בו. ואם שמע שהיה אחד רודף אחר חבירו להלוותו מנה לא יאמר הרחי כותב מיד ואינה מקום הזמן לבדו שלא יחא שטר מוקדם אלא לריך שיניה מקום הלוה והמלוה והמעות אפי' לילכא למחש למדי גזירה שטרות אטו גיטין: מפני הפקסה. בגמ' מפרש איכה קאי: פוסל ככולן. ואפילו הניח מקומות הללו ועממא מפרש בגמ': ר' אלעזר מכשיר ככולן. ונלמד שיניה מקומות הללו: מוז מגיטי נשים. דגורין בהן טופס אטו מורף: שנאמר וכנס לה. בגמרא מורף: הוא אחרון הוא דכתיב: גמ' אף מקום הרי אה מוסרס. שגם זה עיקרו של גט: עדי מוסרס כרפי. הלכך וכתב לה לוא אחתימה קאי דחתימת עדים אינה אלא מדברי סופרים מפני חיקון העולם וכי כתיב וכתב לה משמע אעיקר כריתות קאי דהיינו כל הני דאמרי: ורישא. לשמואל לאוקמי להני תלת סתמי כרי'א וללמנרס כולהו והוא ששיר מקום המורף אין כותבין על המחובר (לעיל דף טא): והכל כשרין לכחוד (לעיל טב): והכתיב טופסי גיטין כולהו אוקמינה שמואל כרי'א: דקמי' אין כותבין. והדר תנא כתבו על המחובר כשר ומדקשי'א רישא לסיפא אוקמינא דהכי קאמר אין כותבין טופס שמה יתבונן מורף כו': אכל סיפא. הכל כשרין לכחוד דקמי'

שאלו קיום הגט אלא בחותמיו: אימא ר' מאיר היא. ואינו נריך לשיר מקום המורף ואשמעינן שמואל לרריך ורבי אלעזר היא. וסיפא דקמי' שאלו קיום הגט אלא בחותמיו לאו לאכשורי מורף דמרש טוטה וקטן דשלא לשמה קאי אלא אמיעתמא קאי האשה כותבת את גיטה לשמה והאיש שברו שאלו קיום הגט אלא בחותמיו ולא בחתימתו. והא דנקט חותמיו משום דרוב עדי מסירה הם החתומים בו אורוב גיטין חתומים הם אפי' לרי'א מפני חיקון העולם: איכה לאוקמא כרי' אלעזר. ולא קישא מידי דפרשישית: אכל הא מדסיפא. פליג ר' אלעזר ארישא דקמי' רבי אלעזר מכשיר ככולן מון מגיטי נשים ורישא מכשיר אף בגיטי נשים: אימא רישא לאו רבי אלעזר היא. ואפי' לשיר מקום הרי את מותרת אלא מקום השמות לבדן משום קטטה דלקמי' קמי'. שמואל דרישא נמי כרי'א ומרי תנאי ואלבי'א דרי' אלעזר דלקמיה: מפני תקנס סופר. המירו לכחוד טופס שלא לשמה: ורי'א היא. הא דקמי' מפני התקנה המירו לכחוד טופס הא לאו הכי הוה אסיר רבי אלעזר היא דכתיב לשמה כתיבתה מדאורייתא: לא לכחוד. דלמא אחי למכתב מורף אלא משום תקנת סופר שיהו מוזמנין לו שרו ליה ונלמד ששיר מורף לכחוד לשמה ומורף דשטר שטרות נמי גור משום מורף דגיטין: ורבי יהודה כו'. וגור שטרות אפי' טופס אטו גיטין: שטרות אטו גיטין. דנפקא לך גזר גזירה לגזירה היא: והא כי כתיב לה אחרון הוא דכתיב כריתות כתיב' דהיינו מורף והיכי יליף רי'א מנייה למיסר טופס: אלא. לא תימא שנאמר דמשעת מיניה יליף אלא משום כלומר משום שנאמר בתורף וכתב לה לשמה גורין טופס אטו מורף דלורייתא: קישא

כו.

בין רבי יהודה בין ר'א שאנא וכו'. ורבי יוסף דמסקי בפי' ככל מערבין (ועיניו דף ט): דלרי'א לית ליה ברירה גבי ריחי מערב לשמות של כל השנה כולה ריחי אלא ריחי לא אלא דמסקי רב יוסף אפי' ור'א רצה מבעוד יום עירובו עירוב כו' רב יוסף יתקן בין בתולה נדנת עלמא לתולה נדנת אחרים:

התם ברקתי טעמא בו. דפרק ככל מערבין (ועיניו דף ט): מפרש רבא טעמא משום דבעינן ראשית ששירי ניכרין ונראה דהתם גריס רבא מדליירי אביי בתריה ועוד דהתם נמי מסיק טעמא כי כאל: רבי אלעזר מבשיר בבולן. פירש נקוטנרס ונלמד שיניה מקומות הללו וקשה לרי'א דנגמרא פסיק רב כו' אלעזר וקאמר אפי' בשטרות והאמר רב פפי כו' אלמא מחזו כשיקרא רי'א מחזו כשיקרא ואי לא מכשיר רי'א אלא צעופס דשטרות מה מחזו כשיקרא איכה מאחר שהינה מקום המלוה והלוה והמעות ועוד משמע דלא פריך דנדרג פפי אלא משום דפסיק כו' אלעזר אכל אי הוה סגר כרננן הוה נימא ליה ואי שייך צעופס מחזו כשיקרא אפי' סגר כרננן תקי' לרב פפי ונראה לרי'א דרי'א מכשיר בשטרות אפי' מורף והשתא מחזו כשיקרא שכתב פלוני ליה מפלוני ועדיין לא ליה מון מגיטי נשים דפסיל אפילו טופס מדקמי' משום שנאמר וכתב לה משמע דפסיל אפילו טופס מתי'א ונמא ליה לגמרא דרי'א מכשיר בשטרות אפי' מורף דפריך מדרב פפי דלמא צעופס דשטרות דווקא מכשיר רי'א דאם אינה דלא מכשיר אלא צעופס שכותבין לשון דברי רי'א אחר ת"ק והיה לו לקצר ולשנות ר' אלעזר פוסל בגיטי נשים ור' יהודה פוסל ככולן וגם היה ראו לשנות בגט דמשיב כמו הרי את מותרת לכל אדם: אבל סיפא דקמי' שאין קיום הגט אלא בחותמיו אימא רי'א היא. וימיה דכסוף פרק שני לעיל (דף טב). מוקי לה ר' זריקא א"ר יוחנן כרי'א עלה מהיאה דמחבר דרבה בר בר חנה א"ר יוחנן רי'א היא ודקא לשיני אמוראי ניבאו אליבא דר' יוחנן ונמא קמי' הא ששמע הבא דלע"ג דמוקמינן הויה דמחבר כרי'א מ"מ מוקמינן שפיר הויה דהכל כשרים כרי'א ואורי'א דלע"ג ששועה נכריתא כוה מ"מ מיסתבר דלמא כחד תנא אכל הכ דפירקין ודאי ר' יוחנן מוקי לה כרי'א משום טעמא דמסקי מדסיפא רי'א קישא לאו רי'א דמטעם זה קאמר רי'א בפרק רי'א אחר (ביתא כו'): אחיות איני יודע מי שגלן ועוד דבתרי קמייתא דמתנין נחמא פירקא איכה קפידא טפי לאוקמינהו כחד תנא: מפני התקנה מאי מפני התקנה. מקום הזמן דמנא דקבע בגמרא אחר כך היינו משום דלמא לפרשי מפני התקנה אליבא דמאן דמוקי לה כרי'א דאין פירושו כמו למאן דמוקי לה כרי'א קישא

עין משפט גר מצוה

יד א מיי פ"ג ס"ג גיטין הלכה א סנה ע"ג:
ב ט"ו ע"ג ח"מ ס"ג מ ספיק א וסמן מד ספיק ה:
ג ג"ג ע"ג ט"ו ט"ו ע"ג מ"מ סנה ע"ג:
ד ד"ה מ"י פ"ג ס"ג גיטין הלכה א סנה ע"ג:

תוספות ר"ד

התובת תופסי גיטין צריך שיניה מקום האיש ומקום האשה ומקום הזמן ששיר מלוה צריך שיניה מקום המלוה ומקום הלוה ומקום הזמן ומקום המעות ששיר מלק צריך שיניה מקום הלוקח ומקום המוכר ומקום המעות ומקום השדה ומקום ספרי התקנה ו' יהודה פוסל ככולן ור' אלעזר מבשיר ככולן אחר מגיטי נשים שנאמר וכתב לה לשמה פ"י אבל אם העיר כותב ולא יעיד אחר הגט אלא לבני אחרת העיר ולכתב אחר העיר וכן נמי בשטר הלוקח ובכשיר מקח ומכר וסחמא ודמילתא אין הסופר מוכי'ן חופסין אלא לבני עירו ואי שיש אל לבו שפא יבא לירו מפני אחרת: אמר רב יהודה אמר שמואל עריך שיניה אף מקום הרי את מותרת לכל אדם ורי'א הוא דאמר עדי מסירה כרוי ובעיא כתיבה לשמה: מאי מפני התקנה מפני תקן סופרים וכו' הוא דאפילו חופס נמי לא לכחוד ומשום תקן סופר שרו ליה רבנן ור' יהודה פוסל ככולן גזר חופס אטו מורף וגזר שטרות אטו גיטין ורי'א מכשיר ככולן חרן מגיטי נשים חופס אטו מורף גזר שאר שטרות אטו גיטין לא גזר חופס אטו מורף:

א) נראה מה דרבי פפי דמעת רש"י דמורף טו בשטרות גזר אטו גיטין ופי' תפי' דרי'א